

כ"ה במלים אלו חייב היה להסתיים גור דניו של אדולף אייכמן, אילו נוהל על דרך הטרור ולא על דרך משפט גריא.

ואין הרבים נאמרים נגד השופטים עצמם חלילה שפעלו בגדר החוק הקיים, במסגרת של המשטר הקיים, ולא זו בלבד שלא חרמו ממנה במשפט חסר-הקיום זה אלא שהקפידו מאוד עליה והדגישו על מאוד את צדקותם בה כתיבת דברם לפסק הדין. את מיטב כשרונותיהם הניחו את מיטב ידיעותיהם העמוקות על משטר מסגרת את חזאי יוכי על כך להחליט ותשבחות מפי אנשי קצוות בעולם, כל נמצאו גם מלומדים משפטיים בעולם שסנאצ' קין ספקות מסויים אם לבני סמכותה של ישראל אם לבני אחריותה של אייכמן, וכמיוון שאין אנוהו עוד (או עדיין) הברה עדינית טגורה בארבע אמות של כלב כ"ה ת"ה, ומכיוון שאנו אנוהו גם חברה קולמנית שית מרותה של האגודה היסטורית והפוליטית שלה קובע את חוקה ומשפטיה ואת צוקה, מכיוון שאנו חברה פתוחה, דימקראטיא במובן המערבי של המלה, שמו השופטים את עיניהם ומעייניהם לא רק באייכמן ובאשמותיו ובחוקי ההוכחות ובמעשה החורבן האישי והמבטי, כי אם גם בכ"ה לילי העופים והקרקעים מכל ספר החוקים ותקדימי המשפטים המערביים למן הוגו גרינדוס ועד למסקריניו באנגליה ובארצות הברית במשפט שים שהם סטלים ומתנחלים לזעומת אורח משפט חסר-הקיום שתהנוהו כבתיים בירושלים זו.

אך מה לעשות, וזאת המציאה וזאת המסגרת החוקית ומשפטית שלה, אין כולל שהענישה בגדרות חשבו ביות כלל אורה פשרה תקדונית ששפט אדולף אייכמן, היה חוקה משפטית ששעשה... מתוך לגבולותיה ישראל ומתוך לחוק שלה ואף בניגוד לחוק של גויים, הוא ממש ש ביותו בארץ אייכמן כביו יהודים בארץ גויים והכאתו לדין במדינת ישראל.

זה הצד החיסורי שבדרך וכל מעשה היסטוריו מילי מתייב כנראה להיות חורג מסיבת גרתי חוקית, למעלה מהל הניעו לחוקותיו עדיין, לקבוע גם סנהדרין מיוחדת וחוק מיוחד ודך שיטת מיוחדת לדין תקדימי גויים כלשהם, ללא חוק. מה יאמר הנגייים? לא היהם הפסיק המחשבות הרגועות והנמשטות שלהו. ועוד עשו ישרי זה משהו להשטיש ולתקן האורח הדיני, אך צריך לחשוש מפי מה יאמר היהודים, שהרי עדיין לא שכתו איו איהם נפלה על העינים

...ולתלות אותו בהג הפורים תשכ"ב

מאת ד"ר ישראל אלדר

רבים לשמע המעשה הגדול הזה... מה היה? ומה תעשה ארגוניה? ומה יחליטו בארים? ולמה בכלל צריך היה את כל הצירה הזאת? ולמה באמת חפרו חוק ומה היה אם התחילו להטות יהודים? וכי וכי מאתן שאלות המחל שפעם קראנו לו בביצו נואר... גלתי, ועכשו גם כוחו של ביצו זה, שהרי כה רבים היהודים הי ש ראלים, או הישראלים שאינם צדיקים ליהודי"הו דימבולומים, הישראלים באימה ופחד גלתיים שא לות אלו.

ש"ם דבר כמובן לא קרה בה הפרחים האלה, כשם ששום דבר רע לא קרה כאשר נבצע את גור הדין בכשפיות ובכשכיות ובצדק וכישר ובמוסר יהודי ושהוא מיטב המוסר ה אנשיה, כיראציוני, כי לא כמרטום המעוה, הניאוצרנה, של פרוסטר מארשין בברו, ודומה גולאן ושאר שוואי ישראל הבשר והדמ החי.

ומכיוון שלא היה לנו כאמורי, הנהו לעשות גם לבני דרך שפיטתו של אייכמן, מעשה עצמאי חפשי, כשם שעששו בדרך שביותו ששפטו אורח במסגרת החוקים והתקדימים המרי מים שלה ובמסגרת התנאי הגלתיים היסטורית, ה כתי"שליטה, ועל כן גם הגלתי הולכה ת הפעש והחורבן, עשו השופטים את המאכמיטום האמפרי באותו פסק דין שניתן על ידם.

מתוך הים הגדול הוח על הקרקעים ואספקת אמת ורבותיה, מוקדחת שלש סגנות גישאות ומרכוחים.

בענין הסמכות: עשירות התקדימים ש הביא סקדיון, לשר את גישות של הית'טרדי המורמליות, לשבר את גישות של הית'טרדי יוריסטיות. אך שמכנע וקובע לנו ולגויים ולדי רות הוא רק האחד: העם היהודי שישר אל הוא מרמתי יש לו הסמכות המלאה - לא אמרו המלכות או העליונה - לשפט את מש מדי העם היהודי בעולם. שאים אנו לרדן לעשות אף את הקרקע אלו, כאשר אין הקדים למעשה ההשכחה.

בענין פוללות חשש: אייכמן הפי מסור להסמדה, ומכיוון שכך, נעשים סטלים המר

סום המרובים על מידת אחריותו לקצם זה א לפעולה אחרת. הוא נעשה שיתוף מעשה ההשגחה ונישא אחריותו בכל מה שעשה ואף בכל מה שעשו אחרים לביצוע ההשגחה, והם הוא לא השתתף אישית בכל המעשים האלו, והו מרעיו וכבר משפל וותר מכל הפרטים ההם שה תביעה האמאמה להוכיח חלקו בהם.

בענין ייחודי. אין אייכמן יצא דופן ברשעותו. הוא היה ח"נ ג א מן של פולין שהיה כולו רשע ודון. לשפטו הוא היה בגדר המשטר הנאציטלסוציאליסטי נורמאלי בהחלט. משעו הוא היה בדברותו במיטתו ובביצועה נאציטלסוציאליסטי נאמן, ובכך הקרה סקדיון במקצת את העוקץ המטכסני והמלפף שהתביעה ניסחה לתקע ברמות גרמנית נאציטלסוציאליס טית ואת מכלי שזה יספ אף במהרה כמדת אחריותו. ואף זה מעשה שבו נחלה שיעלה סקדיון.

שאלת אלה, כסמכותו, במרכיבית ההשגחה המוסלית, כשילוב של אייכמן במנגנון בירצון ההשגחה מכלי שזה יספך לו לזכותו בלשלת אלה עלה סקדיון, למרות יבשות החיצונית על תהביעה ודרכי הכוחות.

אייכמן הוצע שוב במקומו הנכון, כאמור, במסגרת המשפטית כללה, שהרי עדיין אין גם כאן היסטוריות משמע, ראית העם הגרמני, ראית הגרמנים היסטוריות, ואית לשיים וראית הרקע העולמי העודי, הגלוחי, ראית שנות הגויים בכלל וכי.

ואף על פי כן, אדולף אייכמן כזה, לא שסיכאס, אי יצא דופן, לא היסטרי לא במצב חוקי, אדולף אייכמן כזה ראוי את שיתפום מקום מרכזי בודדתו בימים אלה. גם אם הוא קרבתו ש בה כדי להמיר סקדיוניטיבה את רחוקה ועמוקה. אולי הוא שנתלע ביידין וכל התלמדות ביידין ומרתה שכן לו פותרה את חורגים לראית המלאה - מתבניות האחרות. יתר על כן, אנו מצויים כרצף להת עלם מתן, למפן לא ישמש הרב הסה ת דע ת פמה שהיא עוקר עקש ולא.

הפורים תשכ"ב

מאת ד"ר ישראל אלדר

היסוס של גור הדין, שהוא הצדק היחיד והעליון לבני אדולף אייכמן, ולא ניתן עכשו למקמי לחתות את גזלתו בעזרת תביעות אחרות? ביבול גנד אייכמן, וסקם אם מותר לתת למקמי לעשות זאת גם מהר, אלא אם כן יותר לא להניש ביענות אחריות נגד ראשי השלטון הסובייטי - גם תרעשו'כ' בהוכחה, גם תרגיליים גם אהרמורג וגם מקטינס ומשה סנה כאן - שיתפנו מעולה עם ססאלון ברצח ספרים יהודים בכלאת ציונים ודוברי עברית, בהתנתקת לישראל.

אולם לא ניתן לעשות זאת עכשו גם לאנשים כעדי שמואל תמיר שמסעמים אחרים, לאומיים ומסאריסטיים, רוצים לערוך את התשובה הדיני והאזרחי ולא ניתן אף להעמיד ריוטיהודילמרתוק בב'המס. להסית את דעתם נאטיכמן בעזרת ספר ששמוט בשיעוה אלה ודקא נגד המהגיים היהודים האחרים במעש ובמחולל השמחה.

וכן טוב נעשה עכשו ואל בראזל אם יכלנו על המערה אשר פגע בו בית הדין - ובגורו לא אולי מותר להטיל ספק אם אכן היה הרב'ם פה אלה, אם לא החטיג ממנו השופט הלוי - בעצו שהאין ואל בראזל, סעה במסור את הצעות אייכמן ויחוללו ולא טעה ולא שפת חלילה משה שרת. הקסטר'ם של הבריסים כאן, לאח שדקדק סקדיון אל ההבלי ומצאו למחון - חן אב - להגיל בענין זה את הכבוד של משה שרת ואלת שמתאחזי, לא קל הרב'ם כמובן להבליע על כך, ואף על פי כן אמרו אני לואל בראזל שיש לשאול אמר לעצמי השש שאמרתי בב'המס שישמאלי המרי: למפן השש אייכמן, לא לשט עכשו. יגמר החשבון את חלילה האחרונה כל הדיים ההיערות חלילה למשור את תכל התליה שלו. הנה חיוצ'ה מחר כרית של גיאנאטיים מכחין וניארצורים במשנים לחד ליש את מנת חייים המושבת כחבל ההוא, והחיליים שמאודי המעוים הרמני תלוח.

ובכאן שקיה המסך לנסיונות ההתמסרות יעזית רעיוני, ואם זה לא יועיל - והרי לא יעזיל לאתר שהשש'הו עזיל המלומדים עוד

תשכ"ב

מאת ד"ר ישראל אלדר

וכשם שלא דובר עכשו בלורד מיון ובגישא דובולט כן לא דובר עכשו ברודולף קסטנר ובגישא ווייצמן, עכשו על הלכות וכל המחשבות וכל הדי דים, בו, באייכמן ובחליהוה כי מעשה גדול הוא. מבחינה מסרית, מבחינה מריתית, מבחינה היסטורית, כממש ובסמל.

אם לא השופטים אולי יוכלו לחרוג מסס גרתי התקפון והעיקף הנקודים, הקפואים בגנצו הכלתי היסטורי, אולי יוכלו לחרוג מהם ראשי המדינה אשר חרצו מהם כשיביתו את אייכמן, ועניניהם את דור לא בקצה היחסים וראשם לא בגרונאה, שיכולו היום להעניק מי מר היסטורי טובים למעשה תלית אייכמן על ידי קביעה וסימ התלית לחץ הפורים דקא וקס'כ'.

ואל תאמר שהתלית יש כאן ההשתייחתי קה ממילא, שהרי לא היפוך ושי צורר ונאצי לא ימיר את נפשו, הקטנה, הרמיתית שהיא נמצא כמכתיבי לא במסגרת המנגנון האודי מהם תן לו עזר. ממילא יעשו שאמאז'ה ספול'ה הקרויים ובפול'הרלי'הגלי ופניגורו המלומד מאדי, מאמצים רבים ובלתי מסבירים כדי לי סות ולהציל את החיים העלובים האלה. תן ראעי כידו תמטטש בגרונתו של קצין שנתלם, אייכמליס'ה, כיצד נחמס'ה רובת הכבוד ה' גרמני המהוללי, כיצד נהגכה המוש אגנרית נביאלונגית לא סראנית ואת. בין שתי האגנרית ייה, בין עמדה נאצית זקופה נוס, היל העטירי על שפתיים, ובין זקופה נוס גרית של רהט, של האהת לבאלת הנשמה החסאת, על מריעה לחסור מיים. בין שתי אגנריות אלה בהר משמיד המיליונים הסרידידיש בדרך שלישית - ברמיתיה, בהתמסרות ההסרסות ספג'ה יהודים, כדי לחשוף את הים את השמטאת שהיתה מאחורי האמנוה הנאצית, את ההחיליים שמאודי המעוים הרמני תלוח.

ובכאן שקיה המסך לנסיונות ההתמסרות יעזית רעיוני, ואם זה לא יועיל - והרי לא יעזיל לאתר שהשש'הו עזיל המלומדים עוד

בגלות. אף על פי כן המסך הוא, אותו הגיון אורה חוקיות, אורה השכחה, אותו מבשש של שמים וארץ.

ולענין כל הגויים ולענין ולכלבנות. המייים השורצים אצלנו בבית עלינו להפגין המשכיות זו של מה שקריו, גורלי יהודי, ואינו אלא חוקיות ההיסטורית היהודית שאל אחד לת. למפן ישמעו יהודים שהם ישראלים בעל ברכם בכליות, למפן ישמעו ישראלים שהם יהודים,בכרם כורחם גם בארץ: ובכרם נאצר החיש מאיים לא רק על ישראל כי אם על כל העם היהודי, והוא היום שותף לנאציזם.

המנן החוש מאיים על רק על היהודים בעולם כי אם גם על ישראל, והוא היה והוא היום שותף לנאציזם. וכל כן השמעות ההיסטורית העמוקה לתי אף ההשתייחתי מכלל ומדעתו. אך ההשתייחתי מכלל תהיה ומכיוון שתהיה טוב וישה ומעילוי היה אילו אתן כן נקבע דבר ביצועו של גור הדין: לבלות תשכ"ב.

ישוב בלי חשש של למה יאמרו. לפח יאמרו, האוהה היא זאת. איך ראונה היא זאת. וככן מהו נצחוניו על דברים רבים לראות. למפן יש לעזר זיירא.

חפך לעו פורים ולעז ריק משמעות ומלא פתחמסות, ריק מתוכו ומלא קארנאליזאציה שכתנו טעמו וזאת כפרם פת, שהיה לא פנו משמעותו ותכנו של פורים במציאות שלנו בין הגויים שהרי שימנו כמעט שעלה כידו אייכמן'ה מן שלא עלה מדי הן סבו הארי בששור ותר'ה מתיגים יהודים בעולם, בעולם השחור ובעולם האדום ובעולם הלכן, בנאטיים ובסכנות המנייות ממש. והרי אין אנו מין אדומים חדשים כאן ואין הגויים מין גויים אדומים חדשים, ורק בנאח האחד שאין אנו רוצים ועל לאתר המסין הרב וההשגחה הרבה, לסמוך פול גמים ועל מרמ'ם בשער ואסתר בתצר, ועל חסדי אסתרחדש. אין אנו רוצים עוד כנס פורים, וישבו לעו ממנו גם תחוכם שהוא ענינו.

ועל כן גם ההתקדמותה ביצוי, ועל כן זכוכת המקים מכאן החידוש הדיים סורי הגדול: למפן ניתן לא, ברשית אחש'ה חורש בו אף למרות אימורי כאן, ביר'ה שלי'ם, באשר התבססה מאן ההיסטורית שלנו והמציאות שלנו, כאשר חוקים ודגוליים אנו חיים ממת שיעורו בימי מרומי ואסר. ואף על פי כן לא חודשים במהות ולא ולא חודשים במהות המאירעות, לא פה ולא פה